

basic requirements for the implementation of person-centred education in high school are considered. The approaches of scientists for identifying the ways of ensuring a new level of teacher training are characterized. It is determined that the priority of modernization of education in Ukraine is its continuity. The problem of person-centred training of future professionals is illuminated. Multi-variant techniques and technologies, the ability to organize studying simultaneously at different levels of complexity are the most important features of this training. Particular attention is given to the introduction of competence approach in higher education. The problems of quality of student teaching practice, technological preparation of future teachers, including the formation of the ICT competencies of teachers are given. Computer literacy should be part of future school teacher training. The author focuses on the importance of formation of ethnic and cultural space in higher education to develop national consciousness, social and cultural values of students and their readiness to use the elements of ethnic culture in the school educational process. In terms of transition of secondary school on inclusive form of education it is important to focus on the need of revising the content of curricula and teacher training programs and preparation of teaching and training materials to work with special educational needs pupils.

Keywords: lifelong education, professional development, competitive specialist educational trends and innovations.

УДК 378:373.211.3:372.850.2

Пинзеник Олена Мафтеївна,
кандидат педагогічних наук, доцент,
Мукачівський державний університет

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ДИСЦИПЛІН ПРИРОДОЗНАВЧОГО ЦИКЛУ

У статті здійснено аналіз основних складових, змісту та методики формування професійної компетентності майбутніх вихователів дітей дошкільного віку у процесі вивчення дисциплін природознавчого циклу, визначено сукупність знань та умінь студентів педагогічного навчального закладу у процесі вивчення основ природознавства з методикою, технологією екологічного виховання дошкільників; уточнено компоненти педагогічної діяльності вихователя у природознавчій освіті, серед яких найбільш значущими є гностичний, конструктивно-проектувальний, організаторський, комунікативний.

Ключові слова: компетентнісний підхід, компетенція, компетентність у сфері «Природа».

Постановка проблеми. Проблема компетентнісного підходу у професійній освіті є актуальною у зв'язку з високими вимогами, що ставляться перед фахівцями різноманітних спеціальностей. Презентованість використання поняття «компетентнісний підхід» у нормативно-правових і концептуальних документах, у наукових розвідках вітчизняних і зарубіжних педагогів свідчить, що цей підхід стає реальністю сучасної освіти та активно реалізується в навчально-виховному процесі, оскільки вирішення завдань сучасної вищої освіти потребує істотного посилення самостійної й продуктивної діяльності тих, хто навчається, розвитку їхніх особистісних якостей і творчих здібностей.

Необхідним компонентом професійної компетентності майбутніх вихователів дітей дошкільного віку є природознавча освіта, яка допомагає пізнати та зрозуміти оточуючий світ, виробити життєві орієнтири, сформувати актуальне бачення місця людини в природі, активізувати потреби в самоосвіті та самовдосконаленні, а отже, сприяє професійному зростанню майбутніх фахівців, формуванню загальної професійної компетентності, екологічного мислення, ціннісного ставлення до навколишньої природи. В умовах оновлення змісту природознавчої освіти великого значення набуває впровадження нових технологій компетентнісного підходу вивчення дисциплін природознавчого циклу, які сприяють формуванню особистісних та професійних якостей майбутніх вихователів, здатності до навчання упродовж життя.

Тим часом, в сучасному впровадженні компетентнісного підходу в організацію процесу навчання природознавства майбутніх вихователів у вищих педагогічних навчальних закладах мають місце певні суперечності, що перешкоджають якісній підготовці майбутніх фахівців, зокрема, між: метою природознавчої освіти майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів і сукупністю педагогічних засобів її реалізації; вимогами до природознавчо-екологічної діяльності вихователя, яка передбачає формування у дошкільнят елементів екологічного світорозуміння, екологічної вихованості, розвиток позитивного емоційно-ціннісного ставлення до природного довкілля і рівнем її відображення у змісті природознавчої освіти; необхідністю у формуванні екологічної культури майбутнього вихователя та недооцінкою цього фактора у змісті дисциплін природознавчого циклу; необхідністю впровадження особистісно орієнтованих форм, методів і технологій навчання та недостатньою підготовленістю викладачів вищої школи до їх застосування.

Розв'язання зазначених суперечностей потребує переосмислення мети, функцій і завдань навчання природознавства майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів, оновлення змістового компонента навчання, перебудови методичного забезпечення, оновлення методики діяльності викладача та розширення в ній технології співробітництва відповідно до вимог компетентнісного підходу в здобутті фахової педагогічної освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню проблеми професійної компетентності майбутніх педагогів завжди приділялася значна увага, зокрема, таким її аспектам, як: дидактичні засади професійної підготовки фахівців (В.І. Бондар, С.У. Гончаренко), розвиток особистості педагога у процесі професійної підготовки (Г.О. Балл, Г.П. Васянович, В.В. Рибалка та ін.); оволодіння основами педагогічної майстерності (І.А. Зязюн, Є.С. Барбіна) та педагогічної творчості (В.В. Кан-Калик, Н.В. Кічук, М.Д. Нікандров, С.О. Сисоєва та ін.); теоретико-методологічні засади компетентнісного підходу в освіті (В.А. Болотов, Г.В. Селевко, В.В. Химинець та ін.); створення сучасних моделей і технологій особистісно орієнтованого навчання та виховання (Ш.А. Амонашвілі, І.Д. Бех, О.Я. Савченко, А.В. Хуторський та ін.).

Увага ряду науковців зосереджувалася і на професійній підготовці вихователів дошкільних навчальних закладів та вчителів початкової школи. Розглядалися теоретичні та методичні засади підготовки вихователів дошкільних навчальних закладів (Ч.М. Корчинський, Н.Ф. Пічко, Т.І. Поніманська); формування еколого-педагогічної культури вихователя (Н.В. Лисенко); формування пізнавальної самостійності майбутніх вихователів засобами інтелектуальної гри (В.Є. Бенера); розвиток творчого потенціалу особистості вихователя (В.О. Лисовська); професійна підготовка студентів у педагогічному коледжі (С.П. Балашова, О.Л. Полякова, О.А. Тимчик); природознавча підготовка вихователя дошкільного навчального закладу (Г.В. Беленька, Н.Ф. Яришева та ін.) та вчителя початкової школи (Т.М. Байбара, Н.М. Бібік, О.А. Біда та ін.); екологічне виховання дітей дошкільного віку в процесі ознайомлення з природою (О.І. Білан, Н.М. Горобаха, З.П. Плохій та ін.); виховання емоційно-ціннісного ставлення до природи у дітей старшого дошкільного віку (В.В. Маршицька).

Разом з тим, теоретичний аналіз наукових досліджень свідчить, що проблема компетентнісного підходу у процесі навчання природознавства майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів ще недостатньо досліджена як в теоретичному, так і в практичному аспектах, зокрема не дістали ґрунтовного розкриття і обґрунтування зміст, форми і методи навчання, які мають забезпечити формування компетентності у сфері «Природа» майбутніх вихователів дітей дошкільного віку.

Об'єктивна потреба і соціальне значення якісної професійної підготовки майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів, необхідність удосконалення природознавчої освіти для забезпечення ефективної практичної діяльності майбутніх педагогів з формування у дітей природоцільного світогляду, дбайливого ставлення до природи, екологічної культури, недостатня теоретична розробленість та практична доцільність змісту, форм і методів компетентнісно орієнтованого навчання природознавства у професійній підготовці майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів зумовлює потребу у перегляді

змісту та засобів вивчення дисциплін природознавчого циклу.

Метою статті є узагальнення проблеми компетентнісного підходу до процесу вивчення дисциплін природознавчого циклу у фаховій підготовці вихователя дітей дошкільного віку.

Результати дослідження. У сучасній науці спостерігаємо стійку тенденцію утвердження не лише поняття «компетентнісний підхід», а й осмислення його сутності, адже реалізація цього підходу ґрунтується на розумінні, що прогрес людства залежить не стільки від економічного зростання, скільки від рівня розвитку особистості. Сучасні концепції педагогічної освіти базуються на ідеях розвитку людських ресурсів та саморозвитку освітніх інституцій і суб'єктів педагогічного процесу. Так, серед принципів професійного розвитку педагогів провідним визначено реалізацію компетентнісного підходу до розвитку фахової кваліфікації педагогів, що передбачає необхідність переходу від кваліфікації, яку спеціаліст здобуває один раз і назавжди, до компетентності, яка дозволяє мобільно змінювати професійну діяльність, зумовлену соціально-економічними змінами, динамікою ринку праці, концепцію Болонського процесу.

У цьому контексті формування компетентності у сфері «Природа» майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів може розглядатися як науково обґрунтований процес взаємодії студентів і викладачів вищого педагогічного навчального закладу, в основу якої покладено принципи гуманізації та демократизації навчання, врахування суб'єктивного досвіду, індивідуальних потреб та можливостей майбутнього педагога. Формування природознавчої компетентності майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів спрямоване на оволодіння ними професійними знаннями й уміннями, розвиток професійно значущих якостей, створення умов для особистісної та професійної самореалізації.

У зв'язку з цим виникає необхідність розробки і теоретичного обґрунтування змісту, форм і методів компетентнісного підходу у вивченні дисциплін природознавчого циклу майбутніми фахівцями дошкільної освіти, який повинен спрямовуватися на забезпечення якісної фахової підготовки вихователя у природознавчій галузі, розвитку його інтелектуального та духовного потенціалу, екологічної культури, особистісних і професійно значущих якостей, що сприятиме високому рівню професійної діяльності, усвідомленню життєвої позиції дитини як учасника педагогічної взаємодії, необхідності врахування її інтересів і потреб у процесі ознайомлення з природою, вихованню позитивного емоційно-ціннісного ставлення до природного довкілля, прагненню майбутнього вихователя до реалізації ідей компетентнісного підходу в дошкільній освіті.

Згідно з визначенням Міжнародного департаменту стандартів для навчання, досягнення та освіти (International Board of Standards for Training, Performances and Instruction), поняття компетентності визначається як спроможність кваліфіковано здійснювати діяльність, виконувати завдання або

роботу. При цьому поняття компетентності містить набір знань, навичок і відносин, що дають змогу особистості ефективно здійснювати діяльність або виконувати певні функції, спрямовані на набуття певних стандартів у галузі професії або виду діяльності [4].

Виходячи з того, що в перекладі з латинської мови слово «*competentia*» означає коло питань, з якими людина добре обізнана, має певний досвід, відомий український вчений І.А. Зязюн тлумачить «компетентність» у певній галузі як «володіння відповідними знаннями та здібностями, які дають змогу ґрунтовно судити про цю галузь та ефективно діяти в ній», тобто компетентність є результатом набуття компетенції [2].

Нині системи освіти різних країн Європи, зокрема й України, при всій їх культурно-національній різноманітності та специфіці економічного розвитку, характеризують дві тенденції, а саме: по-перше, перехід до професійних стандартів, що ґрунтуються на високих результатах; по-друге, системний опис кваліфікацій у термінах професійних компетенцій.

Відтак МОН України, Інститутом інноваційних технологій і змісту освіти у 2008 р. розроблено «Комплекс нормативних документів для розроблення складових системи галузевих стандартів вищої освіти» (надалі – ГСВО), в основу якого покладено компетентнісний підхід через формування нової системи діагностичних засобів із переходом від оцінювання знань до оцінювання компетенцій та визначення рівня компетентності загалом. Запропоноване в європейському проєкті TUNING «... поняття компетенцій включає знання й розуміння (теоретичне знання академічної галузі, здатність знати й розуміти), знання як діяти (практичне й оперативне застосування знань до конкретних ситуацій), знання як бути (цінності як невід’ємна частина способу сприйняття й життя з іншими в соціальному контексті)» [3].

Поняття «компетенція» включає не тільки когнітивну й операційно-технологічну складові, але й мотиваційну, етичну, соціальну, поведінкову сторони (результати освіти, знання, уміння, систему ціннісних орієнтацій). У формуванні компетенції вирішальну роль відіграє не тільки зміст освіти, але також і освітнє середовище вищих навчальних закладів, організація освітнього процесу, освітні технології, включаючи самостійну роботу студентів тощо. Необхідно підкреслити узагальнений, інтегральний характер поняття «компетенція» відповідно до понять «знання», «уміння», «навички» стосовно педагогічної діяльності.

Педагогічна діяльність – це особливий вид соціальної діяльності, що передбачає передавання від старших поколінь до молодших накопичених людством культури і досвіду, створення умов для їх особистісного розвитку і підготовки до виконання певних соціальних ролей у суспільстві.

Головне завдання педагога – зробити виховання центральною постаттю виховного процесу, його активним, свідомим, повноправним учасником, формувати у вихованця мотивацію пізнавальної діяльності, навички та вміння самовдосконалення, прищепити почуття суб’єктності в педагогічному

процесі. Впоратися з цим складним завданням може тільки справжній майстер своєї справи, який на собі, у роки навчання, відчув перевагу такої побудови навчальної діяльності, в якій здійснюється взаємосуб’єктна орієнтованість і спільними зусиллями вирішуються поставлені завдання.

Всебічний розвиток і виховання дітей здійснюється різними засобами. Один із них – ознайомлення дітей з природою.

Ми погоджуємося з думкою, що спеціаліст дошкільного виховання повинен виходити в свій діяльності з того, що загальнолюдська культура є не що інше, як суспільно-історичне, матеріальне і духовне опанування природою – елементом буття людини, складовою її матеріальної і духовної культури, основою формування її світогляду і способів пізнання довкілля [1, с.4].

Тому сьогодні перед вихователем дошкільного закладу стоїть завдання – сприяти вихованню різнобічної і гармонійної особистості дитини, становленню її життєвої компетентності, закласти основи формування елементів екологічного світорозуміння, розвитку у дитини позитивного емоційно-ціннісного ставлення до природного довкілля, формування реалістичних уявлень і понять про природу, практичних умінь і навичок дбайливого ставлення до її компонентів [1, с.7].

Виховне значення природи важко переоцінити. Спілкування з природою позитивно впливає на дитину, робить її добрішою, пробуджує в ній найкращі почуття. Набуте в дитинстві уміння бачити, відчувати природу такою, якою вона є насправді, викликає у дітей глибокий інтерес до неї, розширює і поглиблює їхні знання, сприяє формуванню характеру й інтересів.

Якщо вихователь привчить дітей милуватися яскравими фарбами неба при заході сонця, місцевими краєвидами, незвичайною формою сніжинок, польотом ластівки, вслухатися у шум вітру, дзюрчання струмка і спів птаха, у дитини сформується художній смак, вона навчиться відчувати прекрасне, зможе глибше пізнати навколишній світ, буде прагнути до створення краси своїми руками.

Для виховання у дітей любові до праці, бережливого ставлення до природи вихователь вчить дітей найпростішим прийомам вирощування рослин і догляду за тваринами. Дуже важливо при цьому, щоб діти мали радість від процесу і результату своєї праці. Також вихователь знайомить дітей з роботою дорослих, виховуючи повагу до їхньої діяльності. Діти повинні знати, що людина перетворює природу раціонально, з метою її охорони і покращення. Тільки тоді природа постане перед дитиною доброю, щедрою і принесе радість спілкування з нею.

Отже, ознайомлення дітей дошкільного віку з природою є засобом створення у їхній свідомості реалістичних знань про навколишній світ, заснованих на чуттєвому досвіді. Ці знання необхідні для формування матеріалістичного світорозуміння, природодоцільного ставлення до природи. Без спілкування дітей з природою і широкого використання її в освітньо-виховній роботі

дошкільного закладу не можна розв'язати завдання різнобічного та гармонійного розвитку дитини.

Ми погоджуємося з думкою Н.В. Лисенко, що однією з першооснов природознавчої компетентності вихователя є його глибоке переконання в необхідності ознайомлення дошкільників з природою. Воно полягає в усвідомленні їх індивідуальних пізнавальних можливостей і залежності темпів розвитку від вікових та індивідуальних особливостей дітей; вміння уявити бажаний кінцевий результат роботи з ознайомленням дітей з природою в узагальненому вигляді; в умінні прогнозувати часткові, локальні завдання, їх структуру, основні етапи, шляхи їх досягнення тощо [5].

Глибокі переконання сприяють формуванню на належному професійному рівні таких чинників, як: професійні знання, педагогічні здібності і фахова майстерність; науковий стиль мислення, уміння прогнозувати та планувати результати своєї діяльності; потреба у самоосвіті і самовихованні.

Педагогічна діяльність вихователя включає низку взаємозумовлених компонентів. У природознавчій освіті найбільш значущими на нашу думку, є гностичний, конструктивно-проектувальний, організаторський, комунікативний компоненти.

Гностичний компонент полягає в умінні вихователя визначати конкретні цілі, зміст, методику виховної діяльності, передбачати її результати на основі знання рівня індивідуальної підготовленості окремих вихованців та групи дітей у цілому, формулювати завдання щодо виховання і навчання, виробляти стратегію їх вирішення, оцінювати проекти рішень і способи їх реалізації, знаходити продуктивніші шляхи. Конструктивно-проектувальний компонент передбачає планування власної діяльності педагога і діяльності дітей, вдосконалення методики проведення різних видів діяльності (занять, праці, пошуково-дослідної роботи, спостережень тощо), відбір та організацію навчального матеріалу.

Організаторський компонент полягає в умінні педагога організувати різноманітні види спільної діяльності дітей так, щоб здобуті результати відповідали завданням ознайомлення дітей з природою, створювали особистісно-розвивальне середовище для дитини (в кімнаті – куток природи; на ділянці – город, квітник, сад, куточок лісу, екологічну стежину тощо).

Комунікативний компонент передбачає уміння встановлювати і розвивати педагогічно доцільні взаємини з дітьми і їхніми батьками, колегами по роботі.

Для сучасного педагога важливою рисою є вміння встановлювати взаємини і будувати спілкування з вихованцями на засадах співробітництва, максимальної демократизації. Даний компонент передбачає безумовну рівність дорослого і дитини в праві на повагу, довір'я, взаємну вимогливість у практичній природо-пізнавальній діяльності.

Реалізацію компонентів педагогічної діяльності, спрямованої на формування у майбутніх вихователів дітей дошкільного віку компетентності у сфері «Природа» покликані здійснювати дисципліни природознавчого циклу: «Основи природознавства з методикою», «Методика ознайомлення з природою та

екологічне виховання дошкільників (з практикумом з природознавства)», «Технології екологічного виховання дошкільників».

Природознавчі дисципліни базуються на знаннях природи рідного краю, дошкільної педагогіки та методик дошкільної освіти та мають світоглядно-професійний характер. Теоретичним підґрунтям є діалектико-матеріалістична філософія, яка розглядає природу у постійному русі та розвитку, а також дає змогу зрозуміти основні закономірності процесу навчання і виховання. Складовими елементами дисциплін природознавчого циклу є біологічні науки.

Метою дисциплін є психолого-педагогічна та методична підготовка майбутніх фахівців до використання знань природничих дисциплін у навчально-виховній роботі з дітьми дошкільного віку та студентами напряму підготовки «Дошкільна освіта».

Випускники вищого педагогічного навчального закладу повинні бути готовими до проведення науково-дослідницької роботи з питань вивчення та удосконалення методики ознайомлення дошкільників з природою; організаційно-управлінської діяльності, що стосується створення розвивального середовища для успішного ознайомлення дошкільників з природою та викладання природничих дисциплін у вищому педагогічному навчальному закладі. У процесі вивчення студентами дисциплін природознавчого циклу передбачається включення студентів до організації та проведення різних форм навчально-виховної роботи з дошкільниками: занять, прогулянок та екскурсій природничого змісту, самостійної роботи, спрямованої на вивчення природи рідного краю з подальшим використанням набутих знань у практиці педагогічної діяльності [6].

Проведення лекцій передбачає розгляд найбільш загальних та складних питань завдань формування компетентності майбутнього вихователя дошкільного закладу у сфері «Природа», методологічних основ предмету, його становлення та розвитку. Лекції визначають і хід практичних робіт та практики на навчально-дослідній ділянці. Семінарські заняття уточнюють, конкретизують та систематизують знання студентів, здобуті під час лекцій та виконання завдань самостійної роботи, розвивають вміння робити повідомлення, формують педагогічне мислення. Практичні заняття передбачено проводити у базових дошкільних закладах, де студенти зможуть аналізувати роботу вихователів, самостійно організовувати роботу еколого-натуралістичного спрямування, виробляючи при цьому відповідні уміння. Самостійна робота спланована так, щоб вона доповнювала матеріали лекцій, практичних та семінарських занять. Більшість завдань для самостійної роботи носить пошуковий, творчий характер, завдяки чому у студентів формуються аналітичні вміння, спостережливість, виховується інтерес до природи рідного краю та до майбутньої професії.

У процесі вивчення дисциплін природознавчого циклу студенти повинні знати особливості організації форм навчальних занять з студентами з основ природознавства та методики ознайомлення з природою,

практикуму з природознавства, технологій екологічного виховання дошкільників; завдання та зміст формування компетентності дошкільника у сфері «Природа»; особливості методів та форм ознайомлення дошкільників з природою та формування компетентності дитини у сфері «Природа»; особливості екологічного виховання дітей дошкільного віку.

Отже, для успішної діяльності вихователів дошкільного закладу повинен володіти певною сукупністю знань, умінь, виховувати в собі позитивні особистісні якості. Єдність і взаємодія їх є передумовою ефективної реалізації завдань формування професійної компетентності вихователя дошкільного закладу.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Проведений аналіз проблеми компетентнісного підходу у процесі формування професійної компетентності майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів показав, що означена

проблема перебуває в центрі уваги сучасних дослідників. Вивчення дисциплін природознавчого циклу вимагає здійснення компетентнісного підходу і спирається на принцип гуманізації та гуманітаризації освіти, сприяє врахуванню індивідуальних особливостей студента, максимального врахування особливостей природи рідного краю та їх використання у процесі навчально-виховної роботи з дошкільниками.

Однак, проведене дослідження не вичерпує проблеми компетентнісного підходу у формуванні професійної майстерності майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів. Подальшого дослідження потребують такі її аспекти: розвиток мотивації майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів до навчання упродовж життя; психологічні умови формування професійно-значущих якостей майбутніх вихователів у процесі навчання природознавства.

Список використаних джерел

1. Базовий компонент дошкільної освіти в Україні // Дошкільне виховання. – 2004. – № 1. – С.6-19.
2. Зязюн І.А. Концептуальні засади теорії освіти в Україні / І.А.Зязюн // Педагогіка і психологія професійної освіти. – 2000. – № 1. – С.11-24.
3. Комплекс нормативних документів для розроблення складових системи галузевих стандартів вищої освіти / За загальною редакцією В.Д.Шинкарука, Заступника Міністра освіти і науки України. – К., 2008. – Режим доступу: http://www.dut.edu.ua/uploads/1_891_74278486.pdf
4. Критерії оцінювання навчальних досягнень учнів у системі загальної середньої освіти : навч. посіб. / Л. Ващенко ; [уклад. Ю. І. Завалевський] ; за заг. ред. В. О. Огнев'юка. – К. : Ірпінь, 2004. – 177 с.
5. Лисенко Н.В. Теорія і методика формування еколого-педагогічної культури вихователя дошкільного закладу в системі вищої педагогічної освіти України / Н.В. Лисенко. – Дис...д-ра пед. Наук: 13.00.04.-К., 1996.–448 с.
6. Пинзеник О.М. Методика викладання дисциплін природознавчого циклу: Навчальний посібник / О.М.Пинзеник. – К.: Кондор-Видавництво, 2014. – 120с.

В статье осуществлён анализ основных составляющих, содержания и методики формирования профессиональной компетентности будущих воспитателей детей дошкольного возраста в процессе изучения дисциплин естественнонаучного цикла, определена совокупность знаний и умений студентов педагогического учебного заведения в процессе изучения основ естествознания с методикой, технологий экологического воспитания дошкольников; уточнено компоненты педагогической деятельности воспитателя в природоведческом образовании, среди которых наиболее значимыми являются гностический, конструктивно-проектировочный, организаторский, коммуникативный.

A necessary component of professional competence of future teachers of preschool children are natural history education that helps to know and understand the world around, to make life guidance, to form the actual vision of man's place in nature, intensify the need for self-education and self-improvement, and therefore promotes professional growth of future specialists formation general professional competence, ecological thinking, valuable attitude to nature. In terms of updating contents of natural history education, great importance has been put on the introduction of new technology competency approach into the studying subjects of Natural cycles that contribute to the formation of personal and professional qualities of future teachers, learning ability throughout life. Meanwhile, in modern organizations of competent approach to the organization of the learning process of natural science of the future teachers in higher educational institutions there are certain contradictions that hinder qualitative training of future professionals, in particular between: the aim of Natural science education for future teachers of pre-school education and a set of pedagogical tools for its implementation; requirements to natural history and environmental educator, which involves the formation of preschoolers elements of ecological worldview, ecological knowledge, the development of positive emotional and valuable attitude to the environment and the level of its representation in the content of natural science education; the necessity of the formation of ecological culture of the future teacher and underestimation of this factor in content subjects of Natural cycle; the necessity of implementing the personality-oriented forms, methods and technologies of training and lack of preparedness of high school teachers to use them. Resolving these contradictions requires a rethinking of the purpose, functions, and tasks of training future educators of Natural science in pre-schools, upgrade the main component of training, methodological support adjustment, updating methods of teacher's activity and expanding it technology cooperation in accordance with the requirements of competence approach in acquiring professional teacher education.

Key words: competence approach, competence, competence in «Nature».